

Henrik Brun

Den norske lakaj

TURBINE

OSLO, NORGE

Han lagde løbeskoene og kikkerten ned i tasken – i princippet pakkede han tasken, på præcis samme måde som han plejede. Ren rutine. Problemfrit. Som om der var tale om en helt almindelig mission. Efter kikkerten fulgte klatreudstyret, den sorte trikot, de mørke løbebukser og flere forskellige hovedbeklædninger. Og til sidst kniven, pebersprayen og tåregasgranaten i den særlige indpakning, som ingen scanner kunne gennemskue. Sidstnævnte havde han endnu aldrig haft brug for, men han tog den altid med sammen med masken og de meget tætsiddende svømmebriller. For alle tilfældes skyld. Fordi tilfældigheder kunne være livsfarlige, og man måtte være forberedt på alt i den branche, der var blevet hans.

Listen over remedier havde han i hovedet. Det eneste, han skulle tage stilling til fra gang til gang, var karakteren af det almindelige tøj, han skulle bruge på rejsen. Det var helt normale overvejelser omkring årstiden og vejrudsigten, og det førte sjældent til langvarig tvivl i hans sind. Det var heller ikke tilfældet nu. I disse dage var der hedebølge over hele Europa, så det havde givet sig selv, at den stod på T-shirts frem for striktrøjer.

Sagen var bare, at dette ikke var en almindelig mission. Jo, måske i udførelsen, men ikke i opdraget. Her var den fundamentalt anderledes end noget, han havde prøvet før, og det gav ham uro i kroppen. Mens han lignede tasken til og løftede den ned fra sengen, hørte han således sig selv sukke dybt. Og da han et kort øjeblik efter kiggede i spejlet på garderobeskabet og fik øjenkontakt med sig selv, slog han straks blikket ned. Hele set-up'et berørte ham mentalt. Det var uhørt, men ikke desto mindre en realitet.

For denne gang handlede det ikke om penge. Der ville aldrig komme til at stå nogen kuffert fyldt med sprøde kontanter klar til ham, når operationen var fuldført.

En personlig mission, udført af idealistiske årsager, var der heller ikke

tale om. Ingen ville kunne forklare hans kommende handlinger ud fra nogen som helst ideologi.

Han hankede op i tasken og gik ud i entreen i denne lejlighed, som længe blot havde fungeret som en dækkejlighed. Hans de facto-bolig fandtes andetsteds i byen.

Nej, denne mission fandt alene sted, fordi han skyldte i livets store regnskab. Han var gældsat for livet. Og når ordren kom derfra, hvor den kom, var der ikke noget at stille op. Han kunne ikke sige nej.

Det var vel dybest set det sidste, der stressede ham. At valgfriheden var taget fra ham. For han var ikke i tvivl om, at han kunne udføre selve opgaven til perfektion. Selvfølgelig kunne han det. Med lidt held kunne den være hurtigt overstået, men det kunne også blive en langvarig affære. Det ville nogle ukontrollerbare tilfældigheder nok netop komme til at afgøre. Han var dog sikker på, at ingen bagefter ville kunne sætte spørgsmålstegn ved hans professionalisme.

Han tog sin lette, beige sommervindjakke på. Som det sidste, inden han åbnede døren, stak han iPod'en i inderlommen. Han havde sin helt faste rituelle musik op til hver en opgave. Musik, som passede præcist til ham. Til den type, han var. Den historie, han havde.

Han kiggede på sit armbåndsur. Så var det nu. Ikke i morgen. Ikke i overmorgen. I dag. Nu.

Mandag den 15. august

HAAG, HOLLAND

Ana så sig forsigtigt tilbage over skulderen og betragtede manden, så godt hun nu kunne. Det var svært at få hundrede procent syn for sagen, for han sad helt bagerst i sporvognen, der var dobbelt så lang som en dansk standardbybus.

Selv sad hun på den næstforreste række, og ind imellem hende og manden var der fyldt godt op med mennesker med badehåndklæder under armene og solbriller skubbet op i panden. Nogle af de kvindelige passagerer så ud til at være absolut parate til at gå i vandet eller lægge sig i sandet, for i deres nakker kunne man lige oven over T-shirt-kanten se bikinistropper bundet sammen med sløjfe. Et øjeblik kunne hun ikke lade være med at føle en barnlig trang til at rykke i snorene. Sådan måtte mænd også have det. Selv var hun ikke udfordrende klædt, men hun vidste godt, at hun var køn alligevel.

Ana strakte halsen en smule og kiggede atter bagud uden at kunne fastslå mandens identitet med sikkerhed. Han sad stadig i profil og kiggede ud ad vinduet – på cykelstierne, hvor folk halsede op ad bakken. Kort efter drejede han dog hovedet en lille smule for at kigge op på skærmen med ruteangivelsen. Nu var hun overbevist. Det var ham. Han havde den hvide kasket på. Det var den samme mand, som hun havde truffet to gange tidligere i dag!

Hvad lavede han her? Han havde skiftet tøj til en mere

sommerlig mørkegrøn T-shirt. Var han bare på vej til Scheveningen-stranden ligesom alle de andre? Kunne det være tilfældigt, at han sad der? Skulle han måske simpelthen bare den samme vej som hende for at nå sit mål, hvad det så end var?

“Vredespaleis”, lød det fra en kvindestemme i højttaleren, samtidig med at stopstedets navn blev hamret op på skærmen med store typer. Et øjeblik blev Ana i tvivl. Var det nu, hun skulle af? Selv om hun havde forberedt sig ned til mindste detalje, måtte hun alligevel ty til at kigge på sit lille bykort, som hun havde købt på Station Hollands Spoor i formiddags. Nej, det var ikke her. Det var først et par stop senere, hun skulle stå af for i god tid at være klar til at mødes med den person, hun for alt i verden måtte se.

En flok børn iklædt blå-hvide skoleuniformer steg ind og skabte med det samme uro og støj i vognen. De talte, eller rettere råbte, til hinanden på engelsk. De måtte være elever på en international skole, som var kåde over at have fået varmfri – eller i det mindste have fået lov til at tage med læreren til stranden. For fanden, hvor måtte de svede i de skoleuniformer!

Ana fortrød, at hun havde taget cowboybukser og en langærmet rød bluse på i stedet for en sommerkjole. Hun var også ærgerlig over den sorte, advokatagtige jakke, som hun bar yderst. Imidlertid havde hun valgt at tage så lidt som muligt med på rejsen fra Danmark og var derfor taget af sted i det pæne tøj, hun ville præsentere sig i. Hun havde også droppet at tage kuffert med og havde nøjedes med håndbagage i form af sin rygsæk med den lille bamse siddende fast i lynlåsen.

Bamsen var en trofast lille følgesvend, som stammede fra dengang, hun var otte år. Den havde fulgt hende hele resten af skoletiden og i gymnasiet, og den dag i dag insisterede hun fortsat over for sig selv på at have den hængende på en hvilken som helst taske, hun måtte bruge på et givent tidspunkt. Hun stak bykortet ind i jakkens inderlomme, hvor det indtog sin plads sammen med hendes pas og dankort. Kontanterne – i underkanten af 100 euro – havde hun i venstre forlomme på jeansene.

Sporvognen var nu fuldstændigt pakket, og hun håbede i sit stille sind, at det ikke var udtryk for normalsituationen. Eftersom dagen i dag var hendes første i Haag nogensinde, kunne hun umuligt vide det. Hun kunne blot håbe på det, nu hvor hun skulle blive her et stykke tid.

Igen vendte Ana sig om og kiggede igennem en sprække mellem to af skolebørnene ned mod manden. Han gloede fortsat ud gennem ruden, hvor der denne gang var udsyn til høje, gamle træer, som omkransede vejen på begge sider og indikerede, at de kørte gennem en gigantisk park. Manden havde ikke set hende. For hvis han havde, ville han vel være gået op til hende? Eller ville han?

Ana mærkede en grim tvivl dybt nede i maven. At man møder den samme mand to gange på en dag kan være en tilfældighed. Men tre gange? Og når man ikke kender hinanden i forvejen?

Kunne det være, at han fulgte efter hende? Hun gøs indvendigt og mærkede hårene rejse sig på armene. Det måtte afklares med det samme, for tiden var knap, og han måtte for alt i verden ikke kende hendes mål.

Ana besluttede at teste ham og tog bykortet frem igen. Da sporvognen kort efter nåede stoppestedet Adriaan Goekooplaan, som ifølge kortet stadig lå midt inde i den gamle park, hev hun sin rygsæk op fra dens plads på gulvet mellem hendes ben. Derefter sprang hun ud ad den forreste dør. Hurtigt krydsede hun cykelstien og gik tværs over en parallel gangsti, som tilsyneladende var anlagt hele vejen rundt i parkens periferi.

På vejen spildte hun ingen tid på at se sig tilbage, for det gjaldt først og fremmest om at komme i skjul så hurtigt som muligt. Så meget desto bedre, at der ingen mennesker var at se på nogen af de tre gangstier, der førte ind mod midten af parken – eller skoven, burde man vel nærmest kalde den. Hun valgte stien til venstre, fordi den så ud til hurtigt at slå et sving, hvilket ville betyde, at hun kunne gemme sig i et buskads uden at blive set ude fra vejen. Hun satte i løb hen mod svinget, der begyndte omkring tredive meter længere fremme. Den hårde sål under hendes flade, sorte sko sank godt ned i gruset, og for hvert skridt, hun løb, rungede det i ørerne på hende. Så meget, at det først var, da hun nåede svinget og kiggede sig tilbage, at hun opdagede, at manden kom løbende efter hende i fuld fart, måske højst halvtreds meter bag hende. Han havde handsker på. 30 graders varme, og han havde taget handsker på!

Hun mærkede blodet stige til hovedet af skræk for, hvad der var på vej til at ske, og forsøgte at sætte farten yderligere op, samtidig med at mandens løbeskridt overdøvede hendes egne og rungede i hendes hoved. Hvad kunne hun gøre? Hvor var der en udvej? Der måtte være en udvej!

Et stort egetræ med en næsten meterbred stamme viste sig på hendes venstre side, og som en spontan indskydelse

sprang hun ind bag det. Måske der bag den tykke stamme ville gemme sig bare en lillebitte sti, som kunne føre hende ud mod vejen, hvor der ville være andre mennesker? I værste fald kunne hun bruge træets stamme som dække for det våben, som hun var næsten sikker på, han havde på sig.

Naturligvis var der ingen sti. Kun tætvoxende buske. Antallet af valgmuligheder blev med ét reduceret til nul. Hun måtte tage kampen op.

I fem-seks sekunder ventede hun på, at han ville dukke op højre om træet – det var den eneste mulighed for manden, da et mindre træ dækkede til den anden side. Da hun hørte hans skridt og heftige åndedræt omme fra stammens modsatte side, greb hun med begge hænder om bamsen, som dermed fungerede som håndtag. Da hans ansigt viste sig, slyngede hun som en hammerkaster rygsækken mod hans ansigt. Han udstødte et brøl, og hun nåede at se, at noget blankt røg ned i skovbunden, efterfulgt af mandens kasket og rygsækken, som nu var røget af bamsehåndtaget.

“En kniv mod en taske . . .,” nåede hun irrationelt at tænke, idet hun forsøgte at komme før manden hen og samle kniven op. Kniven var hendes chance!

Et spark på den ene kind standsede hende i forehavendet, og hun røg bagover og dunkede baghovedet mod noget hårdt. Smerten sang i hendes hoved, og hendes synsfelt opløstes i et puslespil af blade og store blå prikker. Sekundet senere mærkede hun en hånd om sin hals – og så pludselig et skarpt drøn i brystet. Krampagtigt vred hun sig rundt og drejede sig om på siden i ufattelig smerte, mens hun kiggede vantro på blodet, der fossede ud på skovbunden – og på bamsen, som hun forsøgte at stille skarpt på, indtil det pludselig blev helt mørkt.

CHURCHILL PLEIN, HAAG

Når Ketil Brandt tog noter, var det normalt uden brug af overflødige ord og omstændelige vendinger. Hvis en interviewperson havde sagt ordet “ikke”, ville der typisk være et minus at finde på hans blok eller i enkelte tilfælde ordet “ej”. Hvis en politiker ville have “hårdere straffe”, ville der stå “+ stra”. Og så fremdeles. Det handlede om at spare på tidsforbruget for at kunne følge med og notere i det tempo, der blev talt. Og når man, som han, var en erfaren reporter, var der ingen problemer med at tyde notaterne bagefter. Heller ikke hvis der gik lang tid, fra de var skrevet ned, til de skulle bruges i en artikel.

Den eneste situation, hvor Ketil Brandt tyede til ekstravagance på den front, var, når han ikke havde til hensigt at notere mere i denne omgang. Så satte han med sin blå kuglepen et stort, fedt punktum, som gerne måtte flyde ud på papiret.

I dag satte han sit ekstravagante punktum, i samme øjeblik den britiske dommer, Mr. Hay, bekendtgjorde, at det var nok for i dag, og at sagen mod Zoran Bajkovic ville fortsætte i morgen klokken ti. Der var ikke mere at notere inde fra retssalen, hvor Bajkovic straks blev ført ud ad en sidedør af to hollandske politibetjente, mens forsvarer, anklager, tre dommere og et par referenter gik ud ad en anden dør i midten af lokalet.

Alt sammen foregik det inde bag den pansrede glasrude, der adskilte tilhørere fra selve retssagens kombattanter. Sådan havde det været fra dag ét i de snart to årtier, FN's krigs-

forbrydertribunal for det tidligere Jugoslavien havde eksisteret. En ekstra sikkerhedsforanstaltning, selv om alle tilhørere blev undersøgt for våben, inden de overhovedet kunne komme ind i bygningen.

Ketil rejste sig, mens han kiggede rundt på de mange tomme stole på tilhørrækkerne. Under dagens høring havde de kun været et hold studerende fra et nærliggende universitet, en lille gruppe mennesker fra det tidligere Jugoslavien og så tre avisjournalister, herunder Ketil.

De to andre reportere var fra Bosnien, havde de fortalt ham i frokostpausen, og selv om anklageskriftet mod Bajkovic netop handlede om forbrydelser i deres land, havde de virket påfaldende uinteresserede i at følge ordentligt med i løbet af dagen. I stedet havde de siddet og snakket i mobiltelefon og var gang på gang gået op efter kaffe. Det var først, da Ketil havde opdaget, at de havde stillet optageudstyr op ved højttalerne, at tøren var faldet. Der var tale om den type dagbladsreportere, der skulle hjem og lytte lydfilen igennem og lave en udskrift, før de overhovedet kunne sætte sig til tasterne.

Det var ikke Ketils stil. Dels tog det alt for lang tid, dels mistede man med båndoptagelser fornemmelsen for folks ansigtsudtryk og kropssprog i sætningsøjeblikket. Så hellere notere det talte ord og sine iagttagelser ned samtidigt, hvilket dog så til gengæld krævede fuld koncentration hele tiden. Det sidste var ikke noget problem for reporteren Ketil Brandt, som altid havde været kendt for at engagere sig fuldt ud i de projekter, han kastede sig over.

En enkelt gang i dag havde han dog selv svigtet og ladet retssag være retssag. Han havde ringet op fra mobilen for at arrangere den aftale, han havde nede i byen om en time. Et

opkald, som havde resulteret i en tyve minutter lang samtale.

Ketil skyndte sig ud gennem sikkerhedsslusen og nød brisen ude fra Nordsøen. Den blæste ind over Churchill Plein og tog dråber med fra det store springvand foran tribunalet og bar dem ind i hans ansigt. Det var lige det, der skulle til på en alt for varm sommerdag i Haag.

Eftersom han havde god tid, besluttede han sig for at lægge ud til fods og så først springe på sporvognen, når han var kommet et stykke ned mod centrum.

Han fulgte gitterhegnet, der omkransede domstolsbygningen, krydsede den firesporede Johan de Wittlaan ved et lyskryds og bevægede sig langs boulevarden, hvis midterrabat var prydet af flagstænger med flag fra alle FN's medlemslande. Siderabatten var præget af biler med lyseblå plader, der var parkeret i strid med alle parkeringsregler og afspærringer, fordi ejerne havde diplomatisk immunitet og ikke skulle betale parkeringsbøder. Som by var Haag på godt og ondt en af det internationale diplomatis sværvægtede – og helt klart verdens navle, når det gjaldt international ret.

Som udlænding her i de finere kvarterer kunne man let glemme, at byen samtidig var en almindelig hollandsk storby fyldt med normale mennesker med en hverdag langt fra de bonede gulve. I dag var det dog svært at ignorere, for da han drejede til højre ad Scheveningseweg for at komme ned mod byen, kom en lind strøm af cyklister kørende med strandtaske bag på, og sporvognene så også ud til at være fyldt med badegæster. Folk flygtede ud af centrum og op mod det, der var Hollands mest fashionable og tætpakkede strand. Det var fantastisk med en strand kun fem minutter herfra. Det måtte være muligt at tage derop en af dagene, eftersom han først

skulle aflevere sin artikel om Bajkovic til lørdagsudgaven.

Ketil krydsede gaden for at komme over til det nærmeste sporvognsstoppested ved Adriaan Goekooplaan. På den anden side af skinnerne holdt tre politibiler og blokerede for cyklisterne, så de måtte stå af og trække de tyve meter forbi, inden de kunne sætte sig på sadlen igen. Et par betjente stod i de åbne bildøre og vinkede folk udenom, mens de talte i noget radioudstyr. Ovre på den anden side af en gangsti, som gik parallelt med cykelstien, kunne han se, at to personer, som med deres hvide dragter godt kunne ligne teknikere fra politiet, var ved at sætte noget afspærringsbånd op for at hindre adgang til en af de stier, der førte ind i parken.

En mørkeblå bil kom kørende og holdt ind bag de tre politibiler. Ud af bilen steg en ikke-uniformeret mand, der var klædt i sorte bukser og en hvid, kortærmet skjorte. Han havde tilsyneladende haft den luksus, at han kunne klæde sig på nogenlunde efter vejret, og det var vel også en efterforskningsleders privilegium. For det var med garanti det, han var. En chef, som ankom et stykke tid efter fodfolket, og som nu skulle tage bestik af situationen og tage beslutninger. Hele set-up'et lignede en mordsag, og der lå formentlig et lig derinde i skoven.

Nej, det var sgu nok for langt ude! Hans hoved var fyldt med klichéer, han havde set for mange britiske krimiserier gennem tiden. Men selvfølgelig; til et almindeligt samfund hørte også kriminalitet.

Anyway, nu kom sporvognen, og han steg på og kiggede på sit armbåndsur. En halv time til aftalen. Det kunne han sagtens nå.

SCHEVENINGSE BOSJES, HAAG

Politiets hovedkvarter lå mindre end én kilometer fra gerningsstedet, og derfor havde såvel ordens- som kriminalpolitiets folk været hurtigt fremme ved parkanlægget og havde afspærret området omkring den dræbte kvinde bag egetræet. Ti minutter efter joggerens opkald til alarmcentralen havde de haft styr på sagerne. To af kriminalfolkene var gået i gang med at spørge folk, der kom gående hen mod mordstedet længere inde fra parken, om de havde set noget eller bemærket, om nogen havde bevæget sig væk fra stedet og ind gennem skovområdet. En tredje, Hans Mandelaar, som var en af kriminalkommissær Volkert Gispens bedste folk, og som også havde det privilegium at kunne gå sommerklædt ligesom ham selv, stod i sin lyseblå skjorte med opsmøgede ærmer og kiggede rundt for at se, om han kunne få øje på noget brugbart lige omkring liget. Tre fra ordenspolitiet sørgede for at holde nysgerrige forbipasserende væk ude ved cykelstien og gangstien.

Gispens kunne ligeledes konstatere, at også to teknikere fra hans egen afdeling allerede her en halv time efter opkaldet var i fuld gang med at undersøge liget.

Han skrævede over afspærringen og gik ned ad stien. Han kunne se et par mørkeblå cowboybukser og to sorte skostikke ud bag egetræet. Hans Mandelaar kom ham i møde og nikkede ham velkommen.

– Hvad har vi? spurgte Gispens.

– 27-årig kvinde, dansk statsborger. Vi fandt hendes pas og et kreditkort i inderlommen. Hun hedder Ana Milajdzic, født i Potocari, Bosnien. Det danske pas er udstedt for fire år siden,

men hun kan have haft et dansk pas allerede før det også. Måske er hun flygtning fra krigene, sagde Hans Mandelaar og anviste med sin højre arm, at de skulle gå nærmere.

– Det var med kniv?

– Ja, et præcist stik, lige i hjertet. Kniven sad stadig i. Blodet fossede ud. Hun har ikke været levende i mange sekunder efter. Vi har kniven. Jeg får undersøgt den for fingeraftryk.

– Hvad ellers?

– I hånden havde hun en lille brun bamse, cirka på størrelse med en mobiltelefon. Den har en kraftig ring for enden, som sikkert har siddet fast på noget, måske en taske ...

– Måske har der været kamp om hendes taske, hvis hun har haft sådan én, sagde kommissæren.

Hans Mandelaar havde ikke i sinde at sige chefen imod, men hans fornemmelse sagde ham, at dette næppe udelukkende handlede om kvindens taske. I så fald havde det vel ikke været nødvendigt at dræbe hende? Der var tale om voldsom brutalitet. En markering. Hvorfor skulle kniven ellers sidde der stadigvæk? Et bestilt mord, et desperat mord eller en sindssyg persons gerning? Eller en kombination af det hele?

Han kiggede på såret i kvindens brystkasse igen. Hendes bluse var i forvejen mørkerød, men det var tydeligt, at hele frontpartiet var blevet endnu mørkere. Hun var tilsølet af blod fra hals til liv, og dét efter kun ét stik, eller rettere hug, som der nok snarere havde været tale om. Hans øjne gled op til hovedet. Håret var kulsort og gik hende ned til skuldrene. Det var uglet efter kampen. Begge hendes tungthængende øreringe, der var lidt gammeldags med en slags brune, brocheagtige tingester som vedhæng, sad fast endnu. Hendes øjne var vidt åbne, og munden ligeså. Hun så nærmest overrasket

ud. Huden havde stadig en vis kulør efter kampen, men inde under rødmen havde hun en bleg hud, hvilket passede meget godt med, at hun havde bosniske rødder. Hendes næse var ret markant, hvilket også svarede fint til kvindens oprindelige nationalitet. Den slags karakteristika var de alle sammen i afdelingen ferme til at genkende.

– Okay, Hans, de andre fortsætter med deres opgaver, men hvis du personligt tager dig af at styre kortlægningen af hendes færden, vil det være bedst. Få Carina til at kontakte den danske ambassade, så vi kan få formalia i orden, underrettet pårørende, få lov til at obducere og alt det der. Så snart du har et billede af hendes gøren og laden i de seneste par dage, så kontakt mig. – Du indberetter alt direkte til mig. Jeg tager ned til Stationsbuurt og forhører mig lidt omkring. Lad os gøre status om tre timer, sagde Gispen og vinkede bagud med armen, mens han gik op mod sin bil.

Hans Mandelaar vidste udmærket, hvilket miljø chefen ville lede i først, og at det var noget, han selv ville tage sig af.

Den Norske Lakaj er andet selvstændige bind i en serie med journalisten Ketil Brandt som hovedperson. Den første bog hedder *Den danske lokkedue*.

Om *Den danske lokkedue* skrev pressen:

"... vi er meget langt fra samtalekøkken, femikrimi og mors kødgryder i Henrik Bruns saftige debut." og "... det globale udsyn og de fine Balkan-beskrivelser er en stor force for *Den danske lokkedue*." ♥ ♥ ♥ ♥
Sophie Engberg Sonne, Politiken

"Den danske lokkedue leverer den kulørte vare med hensyn til global spænding og lokal sex."

Bo Tao Michaëlis, Kristeligt Dagblad

"Oplagt at sammenligne med fx Leif Davidsen, og her synes jeg helt klart Brun tager teten... Fortrinlig ny dansk thriller med internationalt islæt om højaktuelle emner... Guf til de mange læsere af danske og skandinaviske krimier..."

Lektørdtalelse, DBC

www.henrikbrun.dk

Køb bogen på www.turbine.dk/shop